

ONOMASTICA INSCRIPȚIILOR DE LA POTAISSA

La sfârșitul celor două războaie daco-romane și transformarea Daciei în provincie romană, pe lângă armată, aparatul administrativ și economic, împăratul Traian a colonizat noua provincie cu o populație masivă de elemente romane sau romanizate pentru ca în scurt timp să devină un teritoriu roman la nord de Dunăre. Coloniștii, după cum este cunoscut, au fost aduși din toate provinciile imperiului roman, fapt atestat și de inscripțiile descoperite. Deci, afirmația lui Eutropius „Traianus, victa Dacia ex toto orbe Romano infinitas eo copias hominum transtulerat, ad agros et urbes colendas”¹, este confirmată.

Așezarea de pe râul Arieș cu numele dacic de Potaissa sau Patavissa nu a putut rămîne în afara procesului de colonizare început de împăratul Traian și continuat de urmașii săi. La Potaissa, așa cum o dovedesc resturile culturii materiale, acest proces, în prima jumătate a secolului al II-lea a fost mai redus față de marile centre urbane Ulpia Traiana Sarmizegetusa, Apulum, Napoca etc.

Despre dezvoltarea așezării Potaissa se poate vorbi abia după aducerea legiunii a V-a Macedonica, deci, după anul 168, perioadă cînd apar și primele inscripții pe teritoriul castrului². Stabilirea legiunii la Potaissa a fost urmată de un puternic aflux de populație, de elemente militare și civile. În decurs de aproape 30 de ani așezarea s-a dezvoltat atît de mult, încît, după cum mărturisește Ulpian, vechiului sat care fusese ridicat la rangul de *municipium*³ de către Septimiu Sever i se acordă titlul de *colonia*, „Patavissensium vicus, qui a divo Severo ius coloniae impetravit”⁴.

Pe baza unei analize asupra dezvoltării Potaissiei se poate ajunge la concluzia că așezarea romană de aici constituie pentru Dacia un exemplu tipic de oraș militar, dezvoltat pe lângă un castru de legiune, investit în scurt timp cu titlul de *municipium*, apoi cu cel de *colonia*⁵. La Potaissa, așa după cum s-a arătat mai sus, de o dezvoltare rapidă a așezării din punct de vedere militar, economic și cultural, nu poate fi vorba mai înainte de aducerea legiunii a V-a Macedonica în 167—168, ci numai după această dată. Majoritatea coloniștilor au venit și s-au stabilit aici odată cu armata, proces care a continuat și în perioada următoare.

Cea mai mare parte a coloniștilor de la Potaissa sînt veniți, ca, de altfel, în toată Dacia, din provinciile vecine Moesia, Pannonia, Thracia, Dalmatia, cît și din teritoriile mai îndepărtate ale imperiului: Italia și Orient.

¹ Eutropius, VIII, 6, 2.

² CIL, III, 876, 905, 38 = I. I. Russu, în *ActaMN*, I, 1964, p. 479; M. Bărbulescu—Z. Milea, în *SCIVA*, 4, 1975, p. 571—576.

³ CIL, III, 913 = 7680, 1030, 7709; I. Téglás, în *ArchÉrt*, XXIX, 1909, p. 162; *AnnÉp*, 1910, 132; I. Téglás, în *ArchÉrt*, XXXV, 1915, p. 45; Șt. Bezdechi, în *AISC*, 1/2, 1928—1932, p. 61, 1 a, b; *AnnÉp*, 1934, p. 17; I. I. Russu, în *AISC*, III, 1936—1940, p. 321, 1; *AnnÉp*, 1950, p. 14.

⁴ Ulpian, *Digesta*, L, 15/1, 9.

⁵ C. Macrea, *Viața în Dacia romană*, București, 1969, p. 129.

Componența etnică¹ a populației Potaissei poate fi stabilită, aproximativ, pe baza numeroaselor inscripții descoperite în zona arheologică a orașului. S-au descoperit în total 163 monumente epigrafice din care 49 sînt inscripții fragmentare care nu permit reconstituirea vreunui nume. Nume de persoane apar numai pe 114 monumente epigrafice (altare votive și lespezi funerare). Pe baza inscripțiilor se poate stabili apartenența etnică a celor menționați după cum urmează: romane 135, grecești 10, illirice 10, celtice 4, traco-getice 7, greco-orientale 3, orientale 7. În inscripții sînt menționate 53 de ocupații (funcții) ale dedicațiilor din care 50 aparțin unor persoane care poartă nume romane, iar 3 unora care poartă nume traco-getice.

Analiza inscripțiilor ne permite constatarea că din totalul de 176 de nume cîte sînt menționate în inscripții 21 sînt nume de femei: 15 romane, 3 illirice, 2 celtice, 1 traco-getic.

I. *Nume romane.* Din cele arătate mai sus se poate observa, după cum este și firesc, că majoritatea coloniștilor sînt elemente romane⁶ sau pe cale de romanizare, purtînd nume gentilice romane, ale împăraților care le-au acordat cetățenia romană: cu nomen gentile Aurelius sînt 34, Aelius 22, Valerius 13, Ulpus 9, Iulius 7, Claudius 3, Stadius 2, Tiberius 2, Cassius, Flavius, Carvilius, Arrius, Annus, Livius, Aemilianus cîte unul.

Nu toți cei menționați în inscripții au praenomen, nomen și cognomen. Ei apar după cum urmează: cu praenomen, nomen, cognomen 26; cu nomen, cognomen 68; cu praenomen, nomen 4; cu praenomen, cognomen 11; cu praenomen 8; cu cognomen 12.

Cu toate că majoritatea absolută a persoanelor menționate în inscripții poartă nume romane, aceasta nu trebuie să ne ducă la concluzia că sînt de origine italică. Cei de origine italică sînt puțini la număr, cea mai mare parte fiind elemente romanizate, aduse din provinciile amintite mai sus.

II. *Nume grecești.* Acestea sînt în număr de 10. Coloniștii care poartă cognomen grecesc sînt aduși din provinciile balcanice și orientale de cultură greacă. Ei au gentiliciu roman: Aelius, Aurelius, Iulius, iar cognomenul este de origine greacă.

1. I[ul(ius)] *Alexander*. CIL, III, 7692; I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 197.

I[ul(ius)] Ale/xander/vet(eranus) ex b(eneficiario)/co(n)s(ularis) et/ Serenn.../Martinia[nus?]/[?] leg(...)/ex voto p[os]u(erunt)].

2. Aurelius *Asclepiades*. W. Pape, *Wörterbuch der griechischen Eigennamen*, I, 1863—1870, p. 158; Forcellini, *Onomasticon totius Latinitatis*, I, 1913, p. 184; A. Călinaș-M. Bărbulescu, *O epigrafă inedită din castrul de la Potaisa*, ms.

Genio/ (centuriae)/ Aure/lius Ascle/piades/ V(otum) S(olvit) L(ibens) M(erito).

3. Aur(elius) *Crit[o]*. CIL, III, 914; I.I. Russu, în *Materiale*, VI, 1959, p. 882, nr. 18, fig. 18.

[D(is) M(anibus)]/ Aur(elius) Crit[o]/ vix(it) ann(os) IIII/ Aur(elius) Zosim/ianus vix(it) an/nu(m) ex Moesia/Superiore Aur(elius)/ Zosimus natibus/...

4. *Hermias*. CIL, III, 897; W. Pape, *op. cit.*, I, p. 384.

Marti amic(o)/ et consentient/ sacrum/ Hermias dedicavit/ idemq(ue) vovit.

⁶ Forcellini, *Onomasticon totius Latinitatis*, I—II, 1913—1920; I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 186 sqq.

⁷ W. Pape, *Wörterbuch der griechischen Eigennamen*, 1863—1870, p. 158; Fr. Bechtel, *Die historische Personennamen des griechischen eis zur Kaiserzeit*, Halle, 1917; W. Schulze, *Zur Geschichte lateinischer Eigennamen*, Berlin, 1933; I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 197; I. I. Russu, *L'onomastique de la Dacie romaine*, în *L'Onomastique latine. Colloques internationaux du C.N.R.S.*, Paris, 1977, p. 353—363.

5. *Hermias*. CIL, III, 898; W. Pape, *op. cit.*, I, p. 384.
Mercurio/ consentienti/ sacrum/ Hermias d(e)d(i)c(a)v(it)/ idemq(ue) vovit.
6. *Iul(ius) Zeno*. CIL, III, 13761; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941–1943, p. 197.
[D(is)] M(anibus)/ [Iul(ius) S]ceno/ ?barb]us vix(it)/an ...] Iul(ius) Ze/no vix(it)
an(nos) XI/...] vix(it) an(nos)/...] oas/vix(it) an(nos)...] Iul(ius) Gai/us vix(it)
an(nos) ...]/Iul(ius) M/... vi]x(it) an(nos) I/...] pi]as/...] co(n)i]ugi ...]
7. *Aur(elius) Zosimus*. CIL, III, 914; I.I. Russu, în *Materiale*, VI, 1959, p. 882, nr. 18, fig. 18.
[D(is) M(anibus)]/ Aur(elius) Crit[o]/ vix(it) ann(os) IIII/ Aur(elis) Zosim/ianus
vix(it) an/nu(m) ex Moesia Superiore, Aur(elius)/ Zosimus natibus.
8. *Aur(elius) Zosimianus*. *Ibidem*.
9. *Iulia Avistaenete*. CIL, III, 7703; W. Pape, *op. cit.*, p. 130.
... ann? Iulia Avi/ staenete coniugi/ carissimo me/moriam posuit.
10. [A]el(ius) *Theubropes*. I. Téglás, în *ArchÉrt*, XXXV, 1915, p. 48, fig. 7 (la p. 45); I.I. Russu, în *Materiale*, VI, 1959, p. 878–879, nr. 10 cu fig. 11.
I(ovi) O(ptimo) M(aximo)/ (A)el(ius) The/ubro/pe]s/ v(otum) l(ibens) p(osuit).

Numele grecesc Teupropes, cu varianta sau forma coruptă Theubropes, mai apare o dată în Dacia într-o inscripție votivă de la Măcițaș Satulung (Cluj), purtat de patronul sclavului Fortunatus⁸.

Numele de la numerele 3, 7, 8 fac parte dintr-o familie de provinciali greco-romani cu cetățenia de la un împărat Aurelius (Caracalla?) și cognomina grecesc.

III. *Nume illirice*⁹. În inscripțiile de la Potaissa apar un număr de 10 persoane care poartă nume illirice. Populația illirică a participat la cucerirea, colonizarea și romanizarea Daciei.

Se poate presupune că la Potaissa aceștia au venit odată cu legiunea a V-a Macedonica. Coloniștii de proveniență illirică atestați la Potaisa poartă *nomen gentile* Aurelius și Iulianus.

1. *Aia Nandonis*. CIL, III, 917; I.I. Russu, *Illirii. Istoria — limba și onomastica — romanizarea*, București, 1969, p. 163.
D(is) M(anibus)/ Aia Nandonis vixit/ annis LXXX. Andrada/ Bituvantis vix(it)
an(n)is/ LXXX. Bricena vixit an(n)is/ XL Ius[t]a vixit an(n)is XXX/ Bedarus
vixit XII Pos(t) obi/tum ei Herculanus liber/tus patron(a)e bene mer(enti).
2. *Andrada*. *Ibidem*.
3. *Bedarus*. *Ibidem*.
4. *Bituvas*. *Ibidem*.
5. *Bricena*. *Ibidem*.
6. *Aur(elius) Dasius*. CIL, III, 918; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941–1943, p. 201, nr. 32; I.I. Russu, *Illirii ...*, p. 196.
D(is) M(anibus)/ Aur(elius) Auluc(ent)/us v(ixit) d(ies)I m(enses) VI an(nos) XXXV/
Aur(elii) Basianus et D/asius [be]n(em(erenti) e(t)/ s(ibi) m(emoriam) fa(ciendam)
cure]runt.
7. *Aur(elius) Epicatius*. CIL, III, 920; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941–1943, p. 202, nr. 46; I.I. Russu, *Illirii ...*, p. 208.
D(is) M(anibus)/ Aur(elius) Epicatiu[s]/vixit ann(is) LII/ Aur(elius) Viator vi/xti
annis X/ Aur(elius) Corbulo/ vixit annis XII.

⁸ I. I. Russu, în *Materiale*, VI, 1959, p. 879.

⁹ I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941–1943, p. 198–207; idem, *Illiri. Istoria — limba și onomastica — romanizarea*, București, 1969, p. 161 sqq.

8. *Aia Nandonis* (Aia fiica lui *Nando*). CIL, III, 917; I.I. Russu, *Illirii* ..., p. 227.
 9. *Panianus*. I. Téglás, în *ArchÉrt*, XXII, 1902, p. 82 (desen); *JÖAI*, II, 1902, Bbl. 106; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 205, nr. 85; I.I. Russu, *Illirii* ..., p. 231.

[D(is)] M(anibus)/...ianus vix(it) ann(is)/Panianus/ ei[us?].

10. [Iul(ius) S]cenobarbus. CIL, III, 13761; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 205, nr. 85; I.I. Russu, *Illirii* ..., p. 244.

[D(is)] M(anibus)/ [Iul(ius) S]ceno/?barbus vixi(t)/ an...] Iul(ius) Ze/no vix(it)] an(nos) XI/...] vix(it) an(nos)/...] oas/ vix(it) an(nos)...] Iul(ius) Gai/ius vix(it) an(nos) ...] I Iul(ius) M/... vi]x(it) an(nos) I/ ...] pias/ ...] co(n)i[ugi ...].

IV. *Nume celtice*¹⁰. În Dacia persoanele care poartă nume celtice sînt atestate ca figurînd printre militari și comercianți. La Potaissa s-a descoperit o lespede funerară unde este menționat un militar din cohorta I de batavi împreună cu familia sa.

1. Au(relius) Reatinus *Birsi*. CIL, III, 13766—13767; R. Münsterberg, J. Oehler, în *JÖAI*, V, 1902, Bbl. 107; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 229, nr. 7. Au(relio) Reatino *Birsi* militi co/h(ortis) I B(atavorum) [v]ixit an(nis)/ Mar/cia Tavius et Latasa/ sorores p(onendum) c(uraverunt) fratri/ [suo pientissimo].
2. *Latasa*. *Ibidem*.
3. Au(relius) *Reatinus* *Birsi*. *Ibidem*.
4. *Marcia Tavius*. *Ibidem*.

V. *Nume traco-getice*¹¹. După cucerirea Daciei și transformarea ei în provincie romană au loc transformări radicale în concepțiile, modul și condițiile de viață prin întreruperea formelor politice statale și în mare parte a culturii materiale și spirituale geto-dace, introducîndu-se un nou mod de producție împreună cu toate formele de organizare și orientare economică, socială și culturală. Faptul că din totalul de 176 de nume menționate în inscripțiile descoperite la Potaissa doar 7 sînt de origine traco-getică este o dovadă a romanizării populației autohtone. O dată cu acordarea de către împărați a cetățeniei romane populația își ia nume gentilicium roman, o mică parte din autohtoni păstrîndu-și numele mai vechi dacic, sub formă de cognomen. Deși este greu de departajat în rîndul purtătorilor numelor traco-getice elemente tracice colonizate în Dacia, totuși, printre purtătorii antroponimelor traco-dacice vor fi fost și autohtoni (nu numai traci)¹².

1. Aur(elius) *Auluc[ent]us*. CIL, III, 918; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 209, nr. 2; idem, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 89.
D(is) M(anibus) Aur(elius) Auluc[ent]/us v(ixit) d(ies) I m(enses) VI an(nos) XXXV/ Aur(elii) Basianus et D(asius) [be]ne m(erenti) e(t)/ s(ibi) m(emoriam) fa(ciendam) curarunt.
2. Aur(elius) *Dolens*. CIL, III, 6255; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 211, nr. 20; idem în *ActaMN*, IV, 1967, p. 90.
Aur(elius) Dolens mil(es)/ leg(ionis) ex [voto].
3. *Drebias*. CIL, III, 889; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 211, nr. 21; idem, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 90.

¹⁰ A. Holder, *Alt-celtischer Sprachschatz*, Leipzig, I—III, 1896—1913; I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 228—233.

¹¹ I. I. Russu, în *AISC*, IV, p. 207—222; idem, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 89—94; idem, *Elemente traco-getice în Imperiul roman și în Byzantium*, București, 1976; idem, *L'onomastique* ..., 1977, p. 360.

¹² C. Daicovicu, în *AISC*, III, 1936—1940, p. 228.

- I(ovi) O(ptimo) M(aximo)/ D. Reb(...)/ias (...) m(iles)/ leg(ionis) I Ita(licae).
4. Aur(elius) Drebias. CIL, III, 13768; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 211, nr. 22; idem, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 90.
I(ovi) O(ptimo) M(aximo)/ Aur(elius)/ Drebi/(as) vot(um) ret(ulit).
5. Valeria Dula. *ArchÉrt*, 1915, p. 45, fig. 6; I.I. Russu, în *AISC*, 1941—1943, p. 212, nr. 24; idem, în *ActaMN*, IV, p. 91.
D(is) M(anibus)/ Valeria Dulae/ vix(it) an(nis) XXXI titu/lun pos(uit) Volus(ius)/ Titianus co[n]iugi pie/[ntissimae et?] B(ene) M(erenti).
6. Aur(elius) Mucianus. CIL, III, 7688; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 46; I.I. Russu, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 92.
Aur(elius) Mucianus ex c(ustode) a(rmorum).
7. P(ublius) Ael(ius) Mucianus. CIL, III, 7614; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943 p. 213, nr. 44; I.I. Russu, în *ActaMN*, IV, 1967, p. 92.
I(ovi) O(ptimo) M(aximo)/ P(ublius) Ael(ius) Mucianus/ v(otum) s(olvit) l(ibens) m(erito).

VI. *Nume greco-orientale și orientale*¹³. Sînt menționați la Potaissa un număr de 3 persoane cu nume de origine greco-orientală și un număr de 6 persoane cu nume de origine orientală. Toate aceste elemente au venit la Potaissa odată cu armata, fapt demonstrat de inscripții. Este greu a face o delimitare strictă între orientali și greco-orientali dacă ținem seama de faptul că aceștia provin din regiuni ale imperiului care s-au aflat sub influența culturii grecești.

1. *Hermadio*. CIL, III, 7691; I.I. Russu, în *Materiale*, VI, 1959, p. 881—882, nr. 16 cu fig. 16; Forcellini, *op. cit.*, I, 1913, p. 729.
[S]il(vano) Dom(estico)/ [H]ermad/[i]o vot(um)/ [l]ib(ens)/ pos(uit).
2. Aur(elius) *Timotheus*. CIL, III, 7683; Forcellini, *op. cit.*, II, 1920, p. 712.
Aur(elius) *Timotheus* si[gnum...]/ votum libe(n)s [merito solvit].
3. *Aelius Gorgias*. CIL, III, 7671; Forcellini, *op. cit.*, I, 1913, p. 682.
Aelius/ Gorgi/as Do[m]no et/ Domnae/ votum pos(uit).
4. *Bannaeus*. CIL, III, 7693 = 907; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 224, nr. 6; I.I. Russu, în *ActaMN*, VI, 1969, p. 177; S. Sanie, în *ActaMN*, X, 1973, p. 155.
D(is) M(anibus)/ Ael(ia) Th(?)admes Palmura/ vix(it) an(nos) VIII Surillio/ vix(it) an(nos) XXV Rufina vix(it)/ an(nos) XX Ael(ius) Bolhas Ban/naei vet(eranus) ex n(umerus) Palmur(enorum)/ et Ael(ia) Domestica co[n]iux aei posuerant/ filiae pientissim(a)e et cu/lc(issi)m(a)e (sic!) et liberto et men/esteriis b(ene) m(erentibus).
5. Aur(elius) *Basianus*. CIL, III, 918; S. Sanie, *op. cit.*, p. 156.
D(is) M(anibus) Aur (elius) Auluc[ent]/us v(ixit) d(ies) I m(enses) VI an(nos) XXXV/ Aur(elii) *Basianus* et D/asius [be]ne m(erenti) e(t)/ s(ibi) m(emoriam) fa(cendam) curarunt.
6. *Ael(ius) Bolhas*. CIL, III, 7693 = 907; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 225, nr. 14; idem, în *ActaMN*, VI, 1969, p. 178.
D(is) M(anibus)/ Ael(ia) Th(?)admes Palmura/ vix(it) an(nos) VIII Surillio/ vix(it) an(nos) XXV Rufina vix(it)/ an(nos) XX Ael(ius) Bolhas Ban/naei vet(eranus) ex n(umerus) Palmur(enorum)/ et Ael(ia) Domestica co[n]iux aei posuerant/ filiae pientissim(a)e et cu/lc(issi)m(a)e (sic!) et liberto et men/esteriis (bene) m(erentibus).

¹³ I. I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 222—228; idem, în *ActaMN*, VI, 1969, p. 167—186; S. Sanie, în *Dacia*, N. S., XIV, 1970, p. 233—241; idem, în *ActaMN*, X, 1973, p. 151 sqq.; I. I. Russu, *L'onomastique...*, p. 361—362.

7. Aur(elius) *Farnax*. CIL, III, 7688; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 225, nr. 17.
8. *Surillio*. CIL, III, 7693 = 907; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 266, nr. 38; idem, în *ActaMN*, VI, 1969, p. 179; S. Sanie, *op. cit.*, p. 166.
9. Ael(ia) Th(?)admes *Palmura*. CIL, III, 7693 = 907; I.I. Russu, în *AISC*, IV, 1941—1943, p. 228, nr. 53; idem, în *ActaMN*, VI, 1969, p. 179; S. Sanie, *op. cit.*, p. 168.

Din inscripțiile descoperite la Potaissa se poate stabili, cu aproximație, originea etnică a unor coloniști veniți aici. Onomastica inscripțiilor ne permite cunoașterea structurii socio-demografice și a procesului de romanizare în această zonă a provinciei traiane. Onomastica are o mare importanță deoarece ea ne relevă elementele care au participat la cucerirea, colonizarea și romanizarea Daciei. Este elocvent faptul că din totalul numelor de persoane de pe inscripțiile de la Potaissa 77% sînt de origine romană.

Numele de persoane sînt, înainte de toate, materiale lingvistice elemente de lexic ale unei limbi de un tip determinat. Remarcăm faptul că numele neromane apar fie ca nume individuale, fie drept cognomen în sistemul roman de *tria nomina*. În același timp numele de persoane sînt indicii precise etnice și geografice, indicatoare ale originii indivizilor, a situației lor sociale și juridice. Dar ei aparțin, în cea mai mare parte, clasei privilegiate a societății provinciale daco-romane care avea posibilitatea de a ridica monumente epigrafice cu numele lor¹⁴.

Indiferent de originea lor, coloniștii stabiliți la Potaissa, ca și în întreaga provincie Dacia, au fost purtători ai culturii materiale și spirituale romane. Autohtonii și coloniștii erau uniți prin limba comună — latină — și prin felul de viață tipic roman. În cazul Potaissiei armata a jucat un rol hotărîtor în procesul de romanizare a acestei zone centrale a Daciei.

CLAUDIA LUCA — ZAHARIE MILEA

L'ONOMASTIQUE DES INSCRIPTIONS DE POTAISSA

(Résumé)

En relevant tout d'abord l'importance des noms propres comme documents historiques les auteurs, dans le matériel présenté, ont fait une analyse des noms de personnes qui se trouvent sur les monuments épigraphiques découverts à Potaissa. On a fait une classification de l'onomastique du point de vue ethnique en résultant que la plus part des colons provenant presque "ex toto orbe Romano..." étaient d'origine romaine ou en cours de romanisation. Ceux qui ont des noms d'origine Grecque, Illiryque, Celtique, Thraco-getique... sont peu nombreux.

L'onomastique nous relève la structure sociale et ethnique, la romanisation et la romanité dans ce territoire de la province Dacie.

¹⁴ I. I. Russu, *L'onomastique...*, p. 354.